

Utrecht,
xxxxxxx 5 okt. 1959

Voor Hoofdredactie

Zeer geachte Heer Lücker,

Het bijgaand knipseltje - mgr Alfrink zegende Grebbekerk in" - 30 regels groot, is de vrucht van een zondag werk. Ik ben vertrokken om kwart over twee 's middags, en kwam 's avonds om 11 uur thuis. Toen pas aan de avondmaaltijd.

Een vorige keer, toen de eerste steen van deze kerk werd gelegd - heb ik mijn collega Ovareem al gewaarschuwd, dat dergelijke opdrachten de taak van een verslaggever, gevestigd in Utrecht, niet beschikkend over eigen vervoer, m.i. te ver overschrijden. Er is geen redelijke verhouding meer tussen de gegeven moeite (3 1/2 uur) onderweg) en het resultaat. De krant had er, geloof ik, geen schade van gehad, als ze een KNP- berichtje had geplaatst.

Ofschoon geen moeite mij te veel mag zijn, als mij in redelijkheid iets wordt opgedragen, meen ik U toch eens over dit geval te mogen schrijven. Dergelijk soort nodeloos opgelegde plichten is namelijk symptomatisch. Ik laat er zelden iets van horen, omdat ik mezelf meer kwaad dan goed doe, als ik het odium van querulant op mij laadt.

Zie hier een ander - actueel - voorbeeld van het automatisme, dat zeker mij, en wellicht andere correspondenten, drukt. Mijn programma voor dinsdag - dus vandaag, als U dit leest - ziet er als volgt uit:

10 uur in Amersfoort voor een excursie met Staatsbosbeheer. (Duurt ~~tot~~ kwart over 7 's avonds.) - Opdracht. („Je komst is gemeld".)

10.30 u. in Utrecht, Jaarb. Vergadering van de zielzorgers van Justitie. - Opdracht. („Zet dit in je agenda, en wil zelf je komst melden".)

10.30 u. in Utrecht, opening van de Kathedrale Koorschool door mgr Alfrink. - Opdracht. (Noodzakelijk moeten retourneren aan Odijk.)

14.30 u. in Bunnik, prijsuitreiking (30.000 gulden) van Vrumona, in Motoresto. - Opdracht. („ In elk geval proberen te gaan. Dan oordelen. Er kan een goed stukje inzitten.".)

Als ik U daarbij vermeld, dat er om 10.45 u. ook nog een zitting is van de Centrale Raad van Beroep (waar iets, niet of veel in kan zitten), behoef ik U niet te zeggen, hoe moeilijk het is om al die order serieus te nemen.

Voor mij persoonlijk zit er echter een nadelig kant aan, namelijk deze

Utrecht, 5 okt. 1959
xxxxxxxxxx

Voor hoofdredactie.

dat ik, hoe ik ook werk, in Utrecht en omgeving, bij Jaarbeurs, Nederlandse Spoorwegen (vnl verificatie van ongelukken), KAB (als gaarder van sociaal nieuws), Veilig Verkeer, als monitor van communistische escapades), als schrijver van Sociale Actualiteiten, bezoeker van de Centrale Raad (in belangrijke gevallen), deskundige in ziekenfondszaken, enz. - nooit zal uitkomen boven de status van een derde klas-redakteur. Dat is me na een ruim 13-jarig dienstverband met de krant nog niet gelukt. Ik voel me voor alles en niets verantwoordelijk.

Omdat ik in mijn brief - toevallig - een naam heb moeten noemen, wil ik meteen, bij deze, zelfs een mogelijke schijn van misverstand verdrijven. Het gaat tegen niemand persoonlijk, maar tegen omstandigheden: dus even goed tegen een nachtedactie, die mij 's avonds belt om een bericht („raadselachtige dood"), dat zij die-zelfde morgen, als primeur (althans vóór plaatsing in de avondbladen) al in haar krant had kunnen hebben, maar heeft laten liggen; een bericht, dat zo belangrijk werd geacht, dat het 24 uur later nog op de „één" kwam; die verzuimd heeft een belangrijke follow-up van dit bericht (de oplossing van het raadsel) te plaatsen; die rechtbankverslagen opneemt, maar een simpele uitspraak van dezelfde zaken, enkele regels groot, laat liggen; die mij 's avonds laat nog belt om een uittreksel uit het nieuwe spoorboekje (dat ze zélf heeft), terwijl ik tot middernacht nog druk ~~maak~~ mijn werk heb aan veel belangrijker zaken: nieuws van de grafici, nieuws uit het overleg Regering- Stichting; etc.

Al met al is het mijn grootste zorg, dat ik me steeds zorgen moge blijven maken. Moed verloren, is al verloren.

Met vriendelijke groeten van

Sprenger